

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Zlatohlávkové a soudců JUDr. Pavla Krbka a JUDr. Václava Dudy ve věci žalobkyně **Chytrý nájem s.r.o.**, se sídlem v Chotíkově 479, (identifikační číslo osoby 291 58 958), zastoupené JUDr. Hanou Kapitánovou, advokátkou se sídlem v Plzni, Sady 5. května 296/36, proti žalovanému P. K., bytem v , o zaplacení 388.025 Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 49 Cm 155/2015, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 Cmo 43/2017-181, t a k t o:

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 Cmo 43/2017-181, **se zrušuje** a věc **se vrací** Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se po žalovaném domáhá zaplacení 388.025 Kč představující směnečný peníz s příslušenstvím.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 49 Cm 155/2015-81, ponechal v platnosti směnečný platební rozkaz vydaný Krajským soudem v Plzni dne 4. 9. 2015, č. j. 49 Cm 155/2015-18, a rozhodl o nákladech řízení účastníků. Vyšel mimo jiné ze zjištění, že účastníci uzavřeli dne 11. 12. 2013 smlouvu o půjčce, podle níž žalobkyně žalovanému půjčila 170.000 Kč účelově na úhradu prací, které pro něho prováděla (s žalobkyní personálně propojená) společnost Ekonomické stavby s. r. o.; podle ujednání smluvních stran byly půjčené peníze dne 13. 12. 2013 zaslány přímo na účet společnosti Ekonomické stavby s. r. o. Žalovaný (dlužník) se zavázal půjčku žalobkyni (věřiteli) vrátit nejpozději do 12. 2. 2014 bezhotovostně bankovním převodem. K zajištění pohledávky věřitele pro případ, že půjčka nebude včas vrácena, byla sjednána smluvní pokuta ve výši

0,25 % denně z jistiny půjčky až do úplného zaplacení. Podle bodu 2.4 smlouvy o půjčce vystavil žalovaný k zajištění pohledávky žalobkyně dvě blankosměnky vlastní, které podepsal jako výstavce s doložkou bez protestu a nikoliv na řad věřitele. Směnečnou sumu byla podle dohody o vyplnění směnky, sjednané ve smlouvě o půjčce, oprávněna doplnit žalobkyně. Prvá směnka byla žalobkyní doplněna o směnečnou sumu 388.025 Kč (směnečnou sumu mohla tvořit jen nezaplacená část jistiny a smluvní pokuta) a o datum splatnosti 10. 7. 2015, které nesmělo předcházet datu splatnosti půjčky; na směnku nebylo zaplacen nic. Na podkladě těchto zjištění soud prvního stupně uzavřel, že směnka ze dne 11. 12. 2013 plní funkci zajištění pohledávky žalobkyně ze smlouvy o půjčce uzavřené dne 11. 12. 2013 je platná; má všechny náležitosti uvedené v oddílu 2 § 75 zákona č. 191/1950 Sb., směnečného a šekového, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSŠ“). Platnou shledal i smlouvu o půjčce ze dne 11. 12. 2013. Dovedil, že žalobkyně při jejím uzavření, jakož při uzavření dalších návazných smluv, nezneužila práva, neobcházela zákon ani nejednala v rozporu s dobrými mravy a že v okamžiku, kdy žalovaný řádně a včas půjčku nevrátil, stala se směnka ze dne 11. 12. 2013 směnkou platební a žalovaný je povinen žalobkyni podle ní plnit. Nepřisvědčil žalovanému, že půjčka je *de facto* spotřebitelským úvěrem a že proto nebylo možné směnku na zajištění použít (§ 18 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně dalších zákonů, ve znění účinném k 11. 12. 2013, kdy byla směnka vystavena; dále též jen „ZoSÚ“).

Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 Cmo 43/2017-181, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zrušil směnečný platební rozkaz Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 9. 2015, č. j. 49 Cm 155/2015-18; současně rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů. Po zopakování dokazování listinami dospěl oproti soudu prvního stupně k závěru, že půjčku, byť byla poskytnuta bezúplatně, nelze vyloučit z působnosti ZoSÚ, jak je předpokládáno jeho ustanovením § 2 písm. c). Akcentoval, že doba splatnosti půjčky byla sjednána na pouhé dva měsíce, prodlení žalovaného s vrácením částky 170.000 Kč bylo sankcionováno smluvní pokutou ve výši 0,25 % denně (tedy 91,25 % ročně) a žalobkyně nepřistoupila k vymáhání dluhu bezprostředně po splatnosti, nýbrž vyčkávala, přestože v čl. II. bod 2.3. smlouvy o půjčce deklarovala, že půjčené peníze nezbytně potřebuje vrátit v termínu splatnosti, tedy k datu 12. 2. 2014, neboť poté je má vázány jiným způsobem; doplnila-li do blankosměnky jako datum splatnosti 10. 7. 2015, byla jistina navýšena o smluvní pokutu, takže půjčka se „zhodnotila“ o 218.025 Kč. Vzhledem k tomu, že půjčení částky 170.000 Kč za současného ujednání o smluvní pokutě ve výši 91,25 % ročně vedlo v poměrech projednávané věci k tomu, že původně bezúplatný závazek se v důsledku prodlení žalovaného zvýšil o více než 100 procent, lze ujednání o smluvní pokutě, jak bylo do smlouvy o půjčce pojata, považovat za zjevné obcházení zákona, neboť chování žalobkyně po splatnosti půjčky (tedy vyčkávání s jejím vymáháním) ukazuje na úmysl profitovat na výnosech ze smlouvy o půjčce v podobě narůstající smluvní pokuty v nemalé výši. Za tohoto stavu věci je namístež podřídit půjčku režimu zákona o spotřebitelském úvěru. Protože v době vystavení sporné směnky, která k závazku žalovaného ze smlouvy o půjčce plnila podle jejího čl. II. bod 2.4. zajišťovací funkci, nebylo možno směnku k zajištění spotřebitelského úvěru použít (§ 18 odst. 1 ZoSÚ), nemůže se žalobkyně s úspěchem domáhat plnění z této směnky.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb.; dále jen „o. s. ř.“), neboť je přesvědčena, že napadené rozhodnutí závisí na otázce hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud ve vztahu k ustanovení

§ 544 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, odchytil od ustálené judikatury dovolacího soudu, konkrétně od rozsudku ze dne 29. 8. 2012, sp. zn. 33 Cdo 3611/2011, v němž se Nejvyšší soud vyjadřoval k přiměřenosti smluvní pokuty při dlouhodobém porušení zajištěného závazku, a rozsudku ze dne 17. 5. 2011, sp. zn. 23 Cdo 2192/2009, v němž přijal a odůvodnil závěr, že úvahy o přiměřenosti smluvní pokuty se logicky (z povahy věci) mohou upínat toliko k těm okolnostem, které tu byly v době jejího sjednání. Odvolacímu soudu v této souvislosti vytýká, že na nepřiměřenost smluvní pokuty (a potažmo zjevné obcházení zákona) usuzoval z „procentuálně kapitalizované“ roční sazby (91,25 %) a ignoroval, že byla sjednána denní sazbou 0,25 %, a to pouze pro případ prodlení dlužníka, jinak měl dlužník peníze půjčeny bezplatně (bezúročně). Rovněž má za to, že některé právní otázky, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, nebyly v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu dosud vyřešeny. Tyto formuluje následovně: 1/ „*lze podřadit půjčku sjednanou bez úroku a bez jakékoliv další úplaty režimu zákona o spotřebitelském úvěru a tedy i zákazu použití směnec podle jeho § 18 odst. 1, ačkoliv jeho § 2 písm. c) výslovně stanoví v rámci negativního vymezení působnosti tohoto zákona, že tento zákon se nevztahuje na odloženou platbu, půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu poskytnutou bez úroku a jakékoliv úplaty, a tedy zda takovou půjčku lze mít za spotřebitelský úvěr*“, 2/ „*lze úplatnost poskytnuté bezúročné půjčky dovozovat toliko z nároku věřitele na smluvní pokutu sjednanou pro případ porušení závazku dlužníka vrátit půjčku v dohodnutém termínu splatnosti*“, 3/ „*lze důsledek porušení povinnosti dlužníka, tj. jeho prodlení klást věřiteli k tíži (a dovozovat z toho zjevné obcházení ZoSÚ)*“, a 4/ „*lze z chování věřitele po splatnosti půjčky a tedy i z chování dlužníka (resp. z prodlení s vrácením půjčky), tzn. z toho, co nastalo po uzavření smlouvy, dovozovat režim a charakter smlouvy o půjčce (smlouvu o půjčce poměřovat ZoSÚ a dovozovat jeho obcházení)*“. Žalobkyně prosazuje, že půjčku poskytnutou explicitně bez úroku a bez jakékoliv jiné/další úplaty, nelze podřazovat režimu zákona o spotřebitelském úvěru, přestože její včasné splnění bylo zajištěno smluvní pokutou, a odvolacímu soudu vytýká, že jeho skutkové závěry o jejím záměru (úmyslu) co nejvíce se na úkor žalovaného jako dlužníka obohatit jsou v příkrém rozporu s provedenými důkazy a nezohledňují, že žalovaný - ačkoli měl vědomost o sjednané sankci - neprojevil vůli na půjčku cokoli plnit. Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dovolání bylo podáno včas, subjektem k tomu oprávněným za splnění podmínky jeho advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), a bylo dovolacím soudem shledáno přípustným podle § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí je založeno na právních otázkách, které nebyly dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešeny (aplikace § 2 písm. c/ ZoSÚ), a na právních otázkách, které odvolací soud posoudil v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu (přiměřenost smluvní pokuty).

Prostřednictvím způsobilého dovolacího důvodu podle § 241a odst. 1 o. s. ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, žalobkyně odvolacímu soudu vytýká, že (v důsledku extrémního rozporu mezi vyslovenými skutkovými závěry a provedenými důkazy) půjčce sjednané smlouvou, kterou účastníci uzavřeli dne 11. 12. 2013, nesprávně přiznal charakter spotřebitelského úvěru a poměřoval ji proto ustanoveními zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně dalších zákonů, v rozhodném znění. Dále namítá, že odvolací soud nesprávně usoudil na nepřiměřenost sjednané smluvní pokuty, přičemž tento závěr promítl do úvah o charakteru smlouvy uzavřené dne 11. 12. 2013.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1. 1. 2014, není-li dále stanoveno jinak, řídí se právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy, věc je tedy nutno posuzovat podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“).

Podle § 657 obč. zák., smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu.

Podle § 658 odst. 1 obč. zák., při půjčce peněžité lze dohodnout úroky.

Podle § 2 písm. c) zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně dalších zákonů, v rozhodném znění (dále opět jen „ZoSÚ“), se tento zákon nevztahuje na odloženou platbu, půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu poskytnutou bez úroku nebo jakékoli úplaty.

V posuzovaném případě odvolací soud dovodil, že půjčku je namíste podřídit režimu zákona o spotřebitelském úvěru, podle něhož nelze ke splacení nebo zajištění splacení spotřebitelského úvěru použít směnku nebo šek (viz § 18 odst. 1), a proto neshledal žalobu o plnění ze směnky po právu. Aplikaci ustanovení § 2 písm. c) ZoSÚ vyloučil úvahou, že žalobkyně obcházela zákon, sjednala-li sice půjčku bez úplaty, avšak ve skutečnosti na ní profitovala částkou 218.025 Kč v podobě kapitalizované smluvní pokuty; ve smlouvě o půjčce totiž byla sjednána peněžité sankce (smluvní pokuta) ve výši 91,25 % ročně pro případ, že žalovaný nevrátí půjčku v dohodnuté lhůtě dvou měsíců. Chování žalobkyně po splatnosti půjčky, tedy otálení s jejím vymáháním, ukazuje na úmysl profitovat na výnosech ze smlouvy o půjčce v podobě narůstající smluvní pokuty v nemalé (nepřiměřené) výši.

Ústavní soud ve svých nálezech ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 3093/13, ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. II. ÚS 2070/07, nebo ze dne 3. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 2864/09, dovodil, že zpochybnění správnosti skutkových závěrů odvolacího soudu sice zásadně nemůže vést k závěru o přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., nicméně dovolací soud může dospět k závěru o přípustnosti dovolání tehdy, pokud soudy nižších stupňů nepostupují v hranicích vymezených zásadou volného hodnocení důkazů a jestliže lze mezi vyslovenými skutkovými závěry a provedenými důkazy konstatovat extrémní rozpor, nepodloženost závěrů provedenými důkazy, popřípadě libovůli obecných soudů. Tato zásada byla akceptována již v řadě rozhodnutí Nejvyššího soudu. Ústavní soud zároveň ve své judikatuře vyjádřil, že dovolacím důvodem podle § 241a odst. 1 o. s. ř. může být i námitka, jejíž podstatou je tvrzení porušení ústavně zaručených základních práv a svobod. K takovému porušení přitom může ve výjimečných případech dojít i při hodnocení důkazů a zjišťování skutkového stavu.

Zjištění, že žalobkyně uzavřela smlouvu s úmyslem „profitovat“ na výnosech z půjčky v podobě smluvní pokuty, z něhož odvolací soud vycházel, není podložen provedenými důkazy a lze ho označit za spekulativní. Z provedených důkazů jednoznačně vyplynulo, že půjčka byla sjednána jako bezúročná (důkaz listinou, na níž je smlouva zachycena). Jde o zcela běžnou praxi, obsahuje-li smlouva ujednání o sankci pro případ porušení některé

ze smluvních povinností (v posuzované věci sankci pro případ nevčasného vrácení půjčky). Institut smluvní pokuty zakotvený v (kogentních) ustanoveních § 544 a § 545 obč. zák. je jedním z právních prostředků zajištění závazků, jehož účelem je donutit dlužníka pohrůzkou majetkové sankce k řádnému splnění závazku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 1998, sp. zn. 3 Cdo 1237/96, ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 25 Cdo 675/99, ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 32 Odo 1113/2003, ze dne 25. 10. 2007, sp. zn. 26 Odo 371/2006, ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 33 Cdo 1682/2007 a ze dne 26. 7. 2010, sp. zn. 33 Cdo 498/2009). Dohoda o sankci nadto předpokládá vůli obou smluvních stran; dlužník je tak s případnou sankcí srozuměn a ví, že jí může předejít řádným splněním smluvní povinnosti (zde včasným splněním dluhu). V řízení nebylo zjištěno, že by žalovaný byl k uzavření smlouvy prinucen. Žádná ze zjištěných skutečností rovněž nenasvědčuje tomu, že smluvní pokutou měla být ve skutečnosti docílena úplatnost půjčky, resp. že žalobkyně již předem věděla, že jí žalovaný půjčku ve smluvené době nevrátí. Oblast soukromého závazkového práva je ovládána zásadou *pacta sunt servanda*. Skutečnost, že žalobkyně nepřistoupila k vymáhání dluhu bezprostředně po jeho splatnosti a naopak vyčkávala, tedy „využila“ prodlení dlužníka, nelze označit za „profitování na výnosech z půjčky“, neboť sama půjčka byla bezúročná a jakou finanční částku žalobkyně získá na smluvní pokutě, popřípadě zda vůbec nějakou částku z tohoto právního titulu získá, odvisela výlučně od chování žalovaného, tedy od toho, kdy svou povinnost vrátit půjčku splní. Nelze přehlédnout, že žalovaný jako dlužník žalobkyni na dluh nic neplnil, resp. neplnil ani z části. Dovolací soud uzavírá, že skutkové zjištění odvolacího soudu, že žalobkyně smlouvu uzavírala s úmyslem profitovat na výnosech z půjčky, není provedenými důkazy podloženo, přesněji, vymyká se z hranic vymezených zásadou volného hodnocení důkazů a představuje nepřijatelnou libovůli soudu (a tím i porušení ústavně zaručených základních práv a svobod – viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 3093/13)

Neobstojí-li skutkový závěr, že žalobkyně uzavřela smlouvu s úmyslem „profitovat“ na výnosech z půjčky v podobě smluvní pokuty (řeceno jinak, úmyslně obešla ustanovení § 2 písm. c/ ZoSÚ), nemůže - logicky vzato - obstát ani na něm založená právní úvaha odvolacího soudu, že „za daného skutkového stavu věci nelze půjčku, byť byla poskytnuta bez úroku a jakékoli úplaty, vyloučit z působnosti ZoSÚ“.

Ustanovení § 2 písm. c/ ZoSÚ zcela jasně a jednoznačně vymezuje případy, kdy nelze tento zákon na vztah smluvních stran použít; uvádí se v něm výslovně, že se nevztahuje na půjčku, úvěr nebo jinou obdobnou finanční službu poskytnutou bez úroku nebo jakékoli úplaty. Nebylo-li smluvními stranami sjednáno, že dlužník zaplatí věřiteli za to, že mu půjčí finanční prostředky, nelze úplatnost půjčky dovozovat z pouhé skutečnosti, že si smluvní strany sjednaly finanční sankci za porušení některé ze smluvních povinností. Zaplacení sankce nelze ztotožňovat s úplatností půjčky.

Lze přisvědčit dovolatelce, že na nepřiměřenost smluvní pokuty (a potažmo zjevné obcházení zákona) nelze usuzovat z „procentuálně kapitalizované roční sazby“ (91,25 %) a přehlížet, že smluvní pokuta byla sjednána denní sazbou 0,25 procent. Nejvyšší soud v celé řadě svých rozhodnutí (např. v rozsudcích ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 33 Cdo 2239/2007, ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 33 Cdo 4377/2008, nebo ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. 33 Cdo 588/2003), dovedl, že na nepřiměřenost smluvní pokuty nelze usuzovat z její celkové výše, je-li důsledkem dlouhodobého prodlení a s tím spojeným navyšováním o jinak přiměřenou „denní sazbu“; opačný závěr je nepřijatelný, neboť by ve svých důsledcích zvýhodňoval dlužníka (čím déle by dlužník své povinnosti neplnil, tím více by byl zvýhodněn při posuzování případné nepřiměřenosti výše smluvní pokuty) a znamenal by zpochybnění funkcí, které má smluvní pokuta plnit. Tyto závěry odvolací soud při právním posouzení věci

nerespektoval. Konečná výše smluvní pokuty (281.025 Kč) byla v posuzované věci plně závislá na době, po níž žalovaný nedostál povinnosti, kterou smluvně převzal (vrátit půjčku včas, tj. ve sjednané lhůtě). Byla tudíž důsledkem relativně dlouhé doby, která uplynula ode dne splatnosti zajištěné pohledávky. Z pohledu přiměřenosti výše smluvní pokuty je totiž na místě hodnotit jinak smluvní pokutu sjednanou ve formě pevně stanovené částky a smluvní pokutu sjednanou formou určité sazby za stanovenou časovou jednotku. Pevně stanovenou smluvní pokutu ve výši násobku zajištěné částky je možné - při současném zohlednění všech okolností daného případu - považovat za nepřiměřenou právě s ohledem na poměr mezi hodnotou zajištěné pohledávky a výší smluvní pokuty, kterou by v takovém případě byl dlužník povinen zaplatit i třeba jen za několik dnů prodlení. Stejně měřítko však nelze dobře použít, dosáhne-li celková výše smluvní pokuty násobku zajištěné pohledávky v důsledku dlouhodobého prodlení dlužníka; zde výše smluvní pokuty plně odvisí od doby, po kterou dlužník své (smluvní pokutou zajištěné) povinnosti neplní – čím delší je doba prodlení, tím vyšší je smluvní pokuta. Odvolací soud dostatečně nezvažoval okolnosti, za nichž byla pokuta sjednána, resp. pominul, že dlužník musel být srozuměn, že jde o krátkodobou půjčku, kdy věřitel výslovně projevil vůli ponechat mu k dispozici své finanční prostředky na pouhé dva měsíce a smluvní pokuta ho měla motivovat k respektování takové vůle věřitele. Denní sazbu smluvní pokuty (denní sazba činila 425 Kč) odvolací soud korektivem dobrých mravů nepoměřoval, resp. nezabýval se otázkou, zda smluvní pokuta ve výši 0,25% denně z jistiny půjčky je přiměřená zajišťované povinnosti.

Smluvní pokuta ve výši 0,25 % denně obecně (tedy bez přihlídnutí k okolnostem případu) nikterak nepřekračuje účel této sankce spočívající zejména v pohrůžce dostatečně citelnou majetkovou sankcí vůči dlužníku pro případ, že nesplní zajištěnou povinnost a v dostatečném zabezpečení věřitele proti případným škodám, které by mu mohly nesplněním zajištěné povinnosti vzniknout (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2006, sp. zn. 33 Odo 810/2006, ze dne 27. 7. 2006, sp. zn. 33 Cdo 810/2006, ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. 33 Cdo 588/2003, ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 33 Cdo 4377/2008, ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 33 Cdo 3368/2008, ze dne 23. 10. 2006, sp. zn. 33 Cdo 1385/2004, ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 33 cdo 5364/2007, ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 33 Cdo 772/2010, nebo ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. 33 Cdo 3591/2012).

Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně uplatnila právem dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 241a odst. 1 o. s. ř. a Nejvyšší soud proto napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 o. s. ř.).

Odvolací soud je vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 243g odst. 1, věta první, § 226 odst. 1 o. s. ř.).

O náhradě nákladů řízení, včetně nákladů tohoto dovolacího řízení, bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí ve věci (§ 151 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 30. 9. 2019

JUDr. Ivana Zlatohlávková v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Tereza Figurová